U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: T. K.,** zastoupen Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2004, č. j. 47 Az 2/2004 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 12. 2003, č. j. OAM - 3081/VL - 11 - P18 - 2003, kterým bylo rozhodnuto, že účastník řízení nesplňuje důvody udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že vzhledem k závažné situaci, kterou opakovaně rozsáhle uvádí, stejně jako v řízení o udělení azylu, se tento soud dostatečně nevypořádal s otázkou, zda v daném případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu z humanitárních důvodů.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, což odůvodnil potřebou být přítomen v České republice, aby mohl hájit svá procesní práva a dále obavou o vlastní život po návratu do země původu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními

předpisy, a dále odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. K námitce stěžovatele, že mu měl být udělen humanitární azyl, pak správní orgán uvádí, že nebyl zjištěn žádný z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť stěžovatel ve své vlasti nebyl pronásledován ze strany státních orgánů, ale měl potíže se soukromými osobami, které po něm vymáhaly škodu za zaviněnou autonehodu. Obava z údajných vyděračů v zemi původu není důvodem zvláštního zřetele hodným pro udělení azylu podle § 14 citovaného zákona z humanitárních důvodů. Vzhledem k uvedenému proto navrhuje, aby soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou, rovněž k přiznání odkladného účinku neshledává důvody.

Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu zjistil, že stěžovatel podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu dne 27. 6. 2003. V něm uvedl, že svoji vlast - Kyrgyzstán opustil dne 25. 6. 2003 z důvodu, že jako řidič taxislužby měl dne 8. 3. 2003 autonehodu a majitel poškozeného automobilu po něm následně požadoval zaplacení částky 6000 USD jako náhradu za způsobenou škodu ve lhůtě jednoho měsíce. Protože nebyl schopen v této lhůtě dlužnou částku uhradit, poškozený mu vyhrožoval a najal si soukromé osoby k vymožení dluhu. Stěžovatel se na policii v této věci se žádostí o pomoc neobrátil. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 4. 12. 2003, č. j. OAM - 3081/VL - 11 - P18 - 2003, rozhodlo o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Ze soudního spisu Krajského soudu v Praze Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel následně podal žalobu, v níž namítl, že správní orgán porušil ustanovení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění (dále jen „správní řád“), a dále, že žalovaný nedostatečně posoudil existenci překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 26. 8. 2004, č. j. 47 Az 2/2004 - 25, zamítl jako nedůvodnou, když vyšel z toho, že jediný rozhodovací důvod napadeného správního rozhodnutí stěžovatel nezpochybnil, a tudíž jeho žaloba nemohla být úspěšná.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zaobírat nejprve z hlediska její přípustnosti. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

V daném případě správní orgán rozhodl o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Krajský soud žalobu stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel tak měl v podané kasační stížnosti zpochybňovat správnost závěru krajského soudu o zamítnutí žaloby pro nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12,

§ 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona, neboť pouze z tohoto pohledu byla věc správním orgánem a krajským soudem posuzována. Jen k tomu bylo možno upínat důvody kasační stížnosti, neboť ty vždy musejí odrážet rozhodnutí soudu; takovéto důvody však stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl. Námitka, že se Krajský soud v Praze dostatečně nevypořádal s otázkou, zda v daném případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu z humanitárních důvodů, je irelevantní, neboť stěžovatel tuto námitku v řízení před soudem o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu neuplatnil, ačkoliv tak učinit mohl.

Kasační stížnost není ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná a Nejvyšší správní soud ji proto jako nepřípustnou odmítl (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Za těchto okolností pozbylo na významu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu